

gøre det? Det er svært at se, hvordan jeg ellers kunne have gjort det.

Når forslaget er så enkelt, som det skal være, så er det netop, fordi jeg ikke vil stille mig op som den kloge, der kan forklare lige præcis, hvordan det skal være. Jeg rejser kun spørgsmålet: Hvorfor lægger Danmark sit lod i vægtskålen sammen med de lande, der ikke vil støtte kommissæren og ikke vil leve op til Stockholmkonferencen? Hvorfor lægger vi ikke loddet i vægtskålen sammen med en stribe andre lande, som er de fleste, og som er dem, vi plejer at støtte os til? For det selskab, vi er i her, er, så vidt jeg ved, England og måske også Tyskland. Det hævdes, at Sverige også skulle være med, men det tvivler jeg stærkt på, for kommissæren er svensk, men det kan vi vel også få klarhed over i morgen i Europaudvalget.

Det har været antydnet, at det skulle være Belgien, der har startet alt dette. Jeg vil gøre opmærksom på, at den henvendelse, jeg fik fra en fru Ingerslev sidste vinter, kom længe før, sagen kom frem i Belgien, og jeg tror også, at Stockholmkonferencen var forberedt, før alle disse skandaler blev oprullet.

Vi er faktisk nogle, der har interesseret os for disse ting i længere tid, og jeg sidder altså tilfældigvis i et udvalg i Europa-Parlamentet, som har beskæftiget sig meget med menneskehandel, skrevet rapporter om menneskehandel. Og undskyld, men jeg troede, at det var det, man havde politikere til: at de skulle engagere sig i alvorlige samfundsproblemer, som opstår, i det tilfælde på grund af tiltagende internationalisering, tiltagende international kriminalitet, som jeg synes, vi skal tilpasse vores straffelovgivning efter. Det er da vist det, man har politikere og parlamentarikere til.

Det hele er gået efter bogen, og jeg har været uendelig tålmodig, og jeg har endda overladt det til Socialdemokratiet i månedsvis at få snakket det her på plads. Så det er i hvert fald ikke en typisk form for politisk profilering, vi står over for her. Det må være en yderst utypisk form for profilering.

Jeg vil gerne, for at vi ikke skal spille tiden, bede justitsministeren bekræfte, at kommissæren gerne ville være gået videre, og at Danmark har været med til at bremse. Det synes jeg lige, vi skal have ministerens bekræftelse af, for det er jo det, der er årsag til hele forslaget her. Dernæst om ikke jeg har ret i, at vi ikke blot taler om de måske 10 pct. af landene – her støtter jeg mig til ministerens egen vurdering – der ikke har

kriminaliseret det, men også den del af de øvrige lande, som har en meget lav seksuel lavalder eller meget lave straffe. Det er jo også dem, vi taler om, har jeg ikke ret i det?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg ved ikke, hvor hr. Bertel Haarder har sine oplysninger fra; de virker ikke lige præcise på mig alle sammen.

Jeg deltog i konferencen i Stockholm. Danmarks indlæg blev holdt af det irske formandskab, dvs. alle EU-landene var enige om det indlæg, der blev afleveret på EU's vegne på konferencen. Så jeg ved ikke, hvor oplysningen om, at Danmark strittede imod på konferencen, stammer fra. Jeg deltog i den, og EU's indlæg blev afleveret, og det var Danmark med i på EU's vegne.

Jeg ved heller ikke, om jeg vil acceptere udtrykket: gå videre, for lande som Sverige, England, Holland og Spanien har sagt, at man ikke skulle gøre det her, fordi der ikke var behov for det, fordi det ikke ville hjælpe på løsningen af det problem, vi var enige om at gøre noget ved, og som vi arbejder på på anden måde at gøre noget ved.

Jeg er heller ikke sikker på, at det er rigtigt, at det er 10 pct. af verden, der ikke er omfattet af det her; jeg tror måske, det kan være en meget større procentdel, men jeg ved, der er 187 lande, der har tiltrådt FN's børnekonvention. Men man kan jo sagtens have lovgivning om, at det er strafbart seksuelt at misbruge børn, selv om man ikke har tiltrådt konventionen, men har man tiltrådt konventionen, så har man forpligtelser til at indføre regler i den retning; så jeg ville nærmere tro, at det er 100 pct., men jeg tør ikke sige det.

Jeg ved heller ikke her på stedet, hvordan Nepals situation er. Men jeg vil da gerne sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg gerne vil drøfte med udviklingsministeren – for Danmark har jo et bistandssamarbejde med Nepal – hvordan man ser på spørgsmålet om seksuelt misbrug af børn, når man drøfter vores bistandsarbejde med de nepalesiske myndigheder.

Hvis vi straffer i Danmark, så er det jo efter vores straffelov, vi straffer, og så er det jo ikke en eller anden straffelov i Polynesien, der ville blive dømt efter, hvis det er domstolen i Gladsaxe, der skal tage stilling til det, men det kan være vanskeligt for domstolen i Gladsaxe at få beviserne frem. Men det gør vi hvad vi kan for at få, og der er altså tilfælde, hvor danskere har